

Mám jízdenku z Frýdku
a za uchem kytku.
A od mámy vitamín Cé
a buchty a tvaroh.
Šla se mnou až na roh.
Tam voněla čemeřice.

Kos, nezvaný rádce,
mě oslovil sladce:
Čim čim-ča-ra čim-ča-ra čiň...
Vtom příběh k nám táta.
Řek Prostoto svatá!
Jsi havíř, a kdo je dnes míň?

Jediná Praha je nářez!
Sto věží a milión stuh.
Na kopci vítězí pravda
a pod kopcem bydlí sám Bůh.

A pod kopcem bydlí sám Bůh.

Pět havířů v kupé
teď blaženě chrupe
a každý má podobný sen:
že v branách ho vítá
zvon svatého Víta
a úsměvy povolných žen.

Jediná Praha je nářez.
Tam každý ti odpustí dluh.
Na Hradě vítězí pravda
a podhradím chodívá Bůh.
A podhradím chodívá Bůh.

Ta hodnotná díla!
A Lucie Bílá
a výprodej v určené dny...
Když bude mi lépe,
tak proč srdce klepe
jak chlap, v šachtě zavalený?

Není snad Praha ten nářez?
Je pestrá jak duhový pstruh.
Na vlajce vítězí pravda
a v Michli má garsónku Bůh.

A v Michli má garsónku Bůh.

Ach, neznámá dívko,
jsme jako to dřívko,
jež přináší vltavský proud.
Na, vem si mou kytku.
To poslední z Frýdku,
na který mám zapomenout.

Vždyť jenom Praha je nářez.
Div větší, než hranatý kruh.

Nahoře rajtuje pravda...
Nás dole snad ochrání Bůh.

Nás dole snad ochrání Bůh.